

Sílvia AZNAR, M. Sacramento BUESA i M. Rosa TERRADELLAS (coordinadores), 1998. *Primer Simposi: Llengua, Educació i Immigració*. Universitat de Girona. 160 pàgines.

Llengua, educació i immigració

APROFITANT LA CELEBRACIÓ del Segon Simposi sobre Llengua, Educació i Immigració (novembre de 1998) es van presentar les Actes del Primer, que va tenir lloc el març de 1997.

Si bé l'educació no és encara un tema políticament prioritari (com sí que ho és i ho ha estat, per exemple, al país de Tony Blair) a casa nostra, sí que ho és l'arribada d'immigrants estrangers, la seva integració social i cultural i els conflictes, puntuals o estructurals, de caire racista i xenòfob.

En aquest ambient és enormement oportuna la publicació d'aquest llibre, que conté les quatre ponències pronunciades al Simposi, les deu comunicacions que s'hi van presentar i l'informe que el Síndic de Greuges de Catalunya va llegir a l'acte de cloenda.

De les ponències destaca, per la seva valentia, la del pedagog Francesc Carbonell que, en escriure sobre els condicionants sociopolítics que determinen les actituds i els comportaments dins de les societats multiculturals i complexes, assenjala com un dels més importants «la generalitzada indiferència dels problemes dels altres», i «la ingenuïtat política dels defensors de l'educació intercultural», enfront del vertader problema que no seria pas el d'aconseguir l'heterogeneïtat (que és prou evident), sinó el de construir «un sistema integrador, acollidor, en el qual tots tinguem cabuda».

En les altres ponències, D. Martucelli dona comptes de l'experiència francesa; M. Siguan exposa els resultats d'un estudi

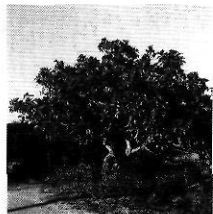
sobre els problemes de la immigració, finançat per la Caixa, i A. Vázquez i A. Xavier ens mostren els processos que experimenten els immigrants en la seva vida quotidiana.

De les deu comunicacions, n'hi ha sis d'institucionals, de valor desigual, i quatre que expliquen les experiències dutes a terme per la Fundació Sergi i l'associació GRAMC.

Especialment remarcable és la que tracta de l'ensenyament de la llengua (àrab) i cultura (marroquina) d'origen.

En resum, un llibre que vol ser útil al debat social i educatiu i que fa realitat la vocació de servei públic i d'intervenció sociopolítica que vol i ha de tenir la universitat.

Xavier Besalú

ANUARI ESTADÍSTIC DE LA CIUTAT DE FIGUERES 1997

Anuari estadístic de la ciutat de Figueres 1997. Ajuntament de Figueres, 1998. 68 pàgines.

L'estadística contra el tòpic

DIU EL TÒPIC que una de les formes més comunes de mentir, és a dir, de falsejar la realitat, són les estadístiques. I res no arrela tant com els tòpics.

Crec, però, com qualsevol persona assenyada, que en realitat es tracta del contrari: la finalitat bàsica de les estadístiques és trencar amb la mirada tòpica que mantenim sobre el que ens envolta, per desfer-nos dels prejudicis que dona la visió limitada de l'individu i fer aprehensible la realitat del cos social en el seu conjunt, malgrat que el coneixement absolut no sigui mai possible. Per això cal saludar amb entusiasme l'aportació al coneixement de la vida en comú dels figuerencs que suposa aquest anuari estadístic de la ciutat de l'any 1997.

En cada taula, en cada gràfic

del recull estadístic es manifesta el batec de la vida en societat dels ciutadans de Figueres.

Institucions i agents socials i econòmics de la ciutat disposen d'una eina que centra el seu coneixement de l'entorn i els permet prendre decisions més encertades i eficaces, així fan rendible la confiança dels seus representats. D'ells depèn fer-ne un ús acurat, de convertir les dades en un referent per al govern i direcció de la societat, d'aprofitar un gran esforç per aconseguir un material —una tasca a voltes laboriosa com poques— ben estructurat o coherent que abasti una gran diversitat de temes i fonts.

Tanmateix, la construcció del coneixement que permeten les estadístiques no és mai definitiu, sinó que sempre és acumulatiu. Pel que fa al cas, seria interessant

de completar, per exemple, l'anàlisi d'estructura econòmica que presenta aquest anuari a partir de dades de l'impost d'activitats econòmiques (IAE), amb el nombre i l'evolució dels treballadors afiliats al règim general de la Seguretat Social, que possibilitarien un nivell d'aprofundiment molt interessant. De ben segur que en els propers anualis de Figueres —la continuïtat és imprescindible per treure profit d'aquest tipus de treball— Miquel Planas elaborarà un coneixement cada vegada més complet i més útil. Per últim, voldria recordar a l'autor que tingui en compte que per a l'àmbit de la comarca altempordanesa també es troba a faltar una eina d'aquest tipus.

Josep Quer i Carbonell